

Мама на Стефан думаше:
– Стефане, синко Стефане,
остави се, синко, остави,
от този пусти хайдутлук.
Хайдутлук къща не върти,
хайдутин дома не сбира,
хайдутин жена не гледа,
хайдутлук пушка под хамбар
и стара сабя на калкан,
извикай трима другари,
трима другари, най-верни,
че ги в Попово изпрати,
да те за Еленка посгодят,
Еленка, назлъм попова.
Че тя е попска дъщеря
и е комшийско момиче.
Тя знае хатър да гледа,
къщата да ти урежда.
Стефан майка си послуша,
захвърли пушка под хамбар
и остра сабя на калкан.
Извика трима другари,
трима другари, най-верни,
даде им жълта бъклица,
чи ги в Попово изпрати,
да го за Елена посгодят,
Еленка, назлъм попова.
Стефанови верни другари,
кога на порти почукали,
Еленка се отвътре обади:
– Кои сте вие и откъде сте?
– Ние сме холам, Еленке,
на Караджа верни другари.